

Sygn. akt IV P 40/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie Wydział IV Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący : Sędzia SR Beata Grabiszewska

Protokolant: Wiesława Rudzka

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2017 roku w Belchatowie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. K.

przeciwko H. J. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) H. J. w B.

o sprostowanie świadectwa pracy i ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy

1. nakazuje pozwanemu H. J. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) H. J.

w B., aby sprostował wydane powódce I. K. świadectwo pracy z dnia 7 marca 2016 roku poprzez wpisanie w punkcie 4. podpunkt 1. w miejsce zwrotu „26 dni (192 godz.) ekwiwalentu”, słów „nie wykorzystana”;

2. zasądza od pozwanego H. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) H. J.

w B. na rzecz powódki I. K. tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy kwotę 1.669,30 zł (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści groszy) netto z ustawowymi odsetkami:

a. od kwoty 1641,28 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści jeden złotych dwadzieścia osiem groszy) od dnia 1 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

b. od kwoty 28,02 zł (dwadzieścia osiem złotych dwa grosze) od dnia 26 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. nakazuje pobrać od pozwanego H. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) H. J. w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Belchatowie kwotę 84,00 zł (osiemdziesiąt cztery złote 00/100) tytułem opłaty od pozwu.

Sygn. akt IV P 40/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 marca 2016 roku, skierowanym przeciwko H. J., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) w B., powódka I. K. wносиła o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie wykorzystanego urlopu

oraz o zasądzenie kwoty 1.641,28 zł z ustawowymi odsetkami od 1 marca 2016 roku tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W uzasadnieniu pozwu I. K. wskazała, że w świadectwie pracy pracodawca podał niewłaściwą informację o wykorzystaniu przez nią w 2016 roku urlopu w wymiarze 26 dni z adnotacją ekwiwalent.

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 kwietnia 2016 roku pozwany H. J. podnosił, że świadectwo pracy nie wymaga sprostowania, bowiem wymiar ekwiwalentu za urlop wskazany w świadectwie jest prawidłowy. Nadto pozwany podnosił, że ekwiwalent w kwocie 1.409,82 zł netto został naliczony w dniu 7 marca 2016 roku i w całości potrącony dla komornika w związku z realizacją tytułów TH KM 2181/11, 74/10 i (...). Informacja o tym fakcie została ujęta w punkcie 5 świadectwa pracy.

Na rozprawie w dniu 26 stycznia 2017 roku powódka popierała powództwo o sprostowanie świadectwa pracy i rozszerzyła żądanie pozwu w zakresie ekwiwalentu, wnosząc o zasądzenie kwoty 1.723,44 zł netto za 27 dni urlopu.

Pozwany wnosil o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka I. K. była pracownikiem pozwanego H. J. w okresie od 16 listopada 2011 roku do 29 lutego 2016 roku. Ostatnio pracowała na stanowisku przedstawiciela handlowego w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w wysokości najniższego wynagrodzenia - 1850 zł brutto. Wynagrodzenie powódki podlegało zajęciu w sprawach prowadzonych przez Komornika Sądowego w B. o sygn. akt TH KM 2181/11, 74/10 i 1011/09. Tytuły wykonawcze obejmowały kwoty niespłaconych przez powódkę kredytów.

/okoliczności bezsporne/

W 2012 roku powódka nabyła prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni. W całości wykorzystwała urlop za 2014 rok. Za rok 2015 I. K. wykorzystwała tylko część urlopu, do wykorzystania pozostały jej 22 dni. W 2016 roku powódka w ogóle nie korzystała z urlopu, ponieważ przebywała na zwolnieniu lekarskim. Za 2016 rok przysługiwał powódce urlop proporcjonalny w wymiarze 5 dni.

/zeznania powódki I. K. – k. 23-24 w zw. z k. 66, k. 66-67/

Prowadzenie księgowości i spraw kadrowych pozwany H. J. zlecił A. H. w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. A. H. zajmowała się między innymi wyliczaniem wynagrodzenia oraz sporządzaniem ewidencji czasu pracy w systemie komputerowym. Czyniła to w oparciu o informacje przekazane przez pozwanego ustnie lub telefonicznie. Czasami otrzymywała pisemne wnioski urlopowe. H. J. polecił jej przyjąć dla powódki wymiar urlopu w ilości 26 dni.

/dowód: zeznania świadka A. H. – k. 48-49; wnioski urlopowe – k. 56-62/

Po rozwiązaniu stosunku pracy pomiędzy powódką I. K. a pozwanym H. J. A. H. wyliczyła wysokość przysługującego powódce ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Sama nie wyliczała ilości dni, za który powódce przysługiwał ekwiwalent, informacje te wygenerowała automatycznie z programu. Nie sprawdzała tych informacji. A. H. otrzymała od powódki dyspozycję, by naliczony ekwiwalent za urlop wpłacić na wskazany rachunek bankowy.

/dowód: zeznania świadka A. H. – k. 48-49; karta urlopową, karty pracy – k. 31/

A. H. dokonała wyliczenia ekwiwalentu pieniężnego dla powódki za urlop wypoczynkowy w ilości 26 dni (208 godzin) w kwocie 2.274,96 zł brutto, 1409,82 zł netto. Po uzgodnieniu z pozwanym w dniu 31 marca 2016 roku kwotę tę przekazała w całości komornikowi w związku z realizacją tytułów wykonawczych TH KM 2181/11, 74/10 i (...). Kwotę ekwiwalentu rozliczyła wstecz na poszczególne miesiące 2015 i 2016 roku. Powódka nie wyraziła zgody na dokonanie potrącenia z ekwiwalentu. Termin wypłaty wynagrodzenia u pozwanego przypadła na ostatni dzień miesiąca.

/dowód: zeznania świadka A. H. – k. 48-49; lista płac nr 3/16; listy płac, wyciąg z rachunku, pismo do komornika – k. 31 53-53v, 54/

Pismem z dnia 14 marca 2016 roku I. K. zwróciła się do H. J. o sprostowanie świadectwa z dnia 7 marca 2016 roku w punkcie 4 ppkt 1. W piśmie podała, że z zapisu w świadectwie wynika, że wykorzystała 26 dni urlopu za 2016 rok, a w rzeczywistości nie wykorzystała żadnego dnia, ponieważ przebywała na zwolnieniu lekarskim. Jednocześnie powódka wezwała pracodawcę do uregulowania należności za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Pozwany nie odniósł się do tego pisma.

/dowód: pismo powódki – k. 9; zeznania powódki I. K. – k. 23-24 w zw. z k. 66, k. 66-67/

I. K. przysługiwał ekwiwalent pieniężny za 27 dni – 216 godzin urlopu wypoczynkowego, co stanowi kwotę 2378,16 zł brutto, 1723,43 zł netto.

/dowód: zeznania powódki I. K. – k. 66-67/

Zasiłek chorobowy za okres zatrudnienia w 2016 roku wypłacił powódce Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. Za miesiąc styczeń powódka otrzymała kwotę 1081,67 zł netto, za luty 1012,53 zł, a za marzec 2016 roku – 104,71 zł.

/dowód: zaświadczenie z ZUS – k. 70/

Stan faktyczny rozpoznawanej sprawy Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie zeznań powódki I. K. i świadka A., a także na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy. Zeznania pozwanego H. J. nie wnoszą nic do sprawy, nie był on

w ogóle zorientowany w zakresie dotyczącym prowadzenia spraw pracowniczych. Czynności tych nie wykonywał samodzielnie, lecz zlecił A. H. w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie jest w zasadzie bezsporny, spór dotyczy interpretacji zapisu o wykorzystanym urlopie wypoczynkowym w świadectwie pracy oraz rozstrzygnięcia, czy pozwany pracodawca w sposób prawidłowy dokonał potrącenia ekwiwalentu za urlop i przekazania go komornikowi.

Kwestią sporną jest również ilość dni urlopu, za który przysługuje ekwiwalent, a co za tym idzie wysokość ekwiwalentu. Ponieważ dokumentacja dotycząca ewidencji czasu pracy powódki, w tym ilości dni urlopu jest niepełna i nie odzwierciedla rzeczywistych danych dotyczących urlopu, Sąd przyjął na podstawie twierdzeń powódki, że przysługiwał jej ekwiwalent za 27 dni, a nie za 26 dni urlopu. Rozbieżność stanowisk stron w tym zakresie dotyczyła jedynie ekwiwalentu za 1 dzień.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającym zakresie.

Powódka wystąpiła przeciwko pozwanemu pracodawcy

z roszczeniem o zapłatę ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, który pozwany wbrew woli powódki przekazał komornikowi w związku

z realizacją tytułów wykonawczych oraz o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie dotyczącym wykorzystania urlopu wypoczynkowego.

Odnosząc się do roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 97 § 2¹ kp pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

W przedmiotowej sprawie I. K. w piśmie z dnia 14 marca 2016 roku (w terminie określonym w art. 97 § 2¹ kp) wystąpiła do pozwanego z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie dotyczącym urlopu wypoczynkowego wskazując, czego ma dotyczyć sprostowanie. Pozwany nie odniósł się do tego pisma.

Zgodnie z treścią art. 97 § 2 kp w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach. W § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej

w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania z dnia 15 maja 1996 r. (Dz.U. Nr 60, poz. 282 ze zm.) wskazano, jakie informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, oprócz informacji określonych w art. 97 § 2 Kodeksu pracy, zamieszcza się w świadectwie pracy. Są to m.in. informacje dotyczące urlopu wypoczynkowego wykorzystanego przez pracownika w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy (ust. 1 pkt 2).

Zamieszczenie informacji o wykorzystanym przez pracownika urlopie wypoczynkowym w roku, w którym ustał stosunek pracy, ma na celu, umożliwienie ustalenia prawa do urlopu u nowego pracodawcy.

Dlatego też pozwany pracodawca powinien w świadectwie pracy zamieścić informacje o wykorzystanym w naturze przez powódkę urlopie za rok 2016. Ponieważ powódka w naturze nie wykorzystwała urlopu przysługującego w 2016 roku, należało zamieścić informację o urlopie, za który wypłacono ekwiwalent pieniężny. Informacje te pracodawca mógł zamieścić w świadectwie pracy w punkcie 6, w miejscu przeznaczonym na zamieszczenie dodatkowych informacji lub w punkcie 4 ppkt 1, wskazując ilości dni, za które ekwiwalent został wypłacony. W 2016 roku przysługiwał powódce urlop proporcjonalny w wymiarze 5 dni. Tymczasem pozwany pracodawca zamieścił informację, że powódka wykorzystwała 26 dni urlopu (wypłacono ekwiwalent), co sugerowałoby, że I. K. wykorzystwała już cały urlop przysługujący jej w 2016 roku. Taki zapis jest niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i pozbawiałby powódkę prawa do wykorzystania pozostałej części urlopu u nowego pracodawcy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 97 § 2¹ kp nakazał pozwanemu sprostowanie świadectwa pracy, zgodnie z wnioskiem powódki, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

Powódka I. K. dochodziła od pozwanego zapłaty ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, który to ekwiwalent w całości pozwany przekazał komornikowi w celu realizacji tytułów wykonawczych.

Zgodnie z art. 87 kp § 1 z wynagrodzenia za pracę - po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych - podlegają potrąceniu tylko następujące należności:

- 1) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych;
- 2) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne;
- 3) zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi;

4) kary pieniężne przewidziane w art. 108.

Potrączeń dokonuje się w kolejności podanej w § 1. W § 3 powołanego przepisu wskazano, że potrącenia mogą być dokonywane w następujących granicach:

- 1) w razie egzekucji świadczeń alimentacyjnych - do wysokości trzech piątych wynagrodzenia;
- 2) w razie egzekucji innych należności lub potrącania zaliczek pieniężnych - do wysokości połowy wynagrodzenia.

Potrącenia, o których mowa w § 1 pkt 2 i 3, nie mogą w sumie przekraczać połowy wynagrodzenia, a łącznie z potrąceniami, o których mowa w § 1 pkt 1 - trzech piątych wynagrodzenia. Niezależnie od tych potrąceń kary pieniężne potrąca się w granicach określonych w art. 108.

Stosownie do treści art. 87¹ kp wolna od potrąceń jest kwota wynagrodzenia za pracę w wysokości:

- 1) minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, przysługującego pracownikom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych - przy potrącaniu sum egzekwowanych na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne;
- 2) 75% wynagrodzenia określonego w pkt 1 - przy potrącaniu zaliczek pieniężnych udzielonych pracownikowi;
- 3) 90% wynagrodzenia określonego w pkt 1 - przy potrącaniu kar pieniężnych przewidzianych w art. 108.

Jeżeli pracownik jest zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy, kwoty określone w § 1 ulegają zmniejszeniu proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy (§ 2).

Pojęcie „wynagrodzenia za pracę” nie zostało zdefiniowane przez przepisy Kodeksu pracy. Przyjmuje się, że wynagrodzenie jest świadczeniem, jakie pracodawca zobowiązany jest wypłacać pracownikowi okresowo w zamian za wykonywaną przez niego pracę. Pojęcie „wynagrodzenia za pracę” obejmuje wszystkie jego składniki, nie tylko wynagrodzenie zasadnicze. Pojęcie to jest szeroko rozumiane w przypadku regulacji dotyczących ochrony wynagrodzenia za pracę.

Jak podnosi się w judykaturze, wynagrodzenie za pracę jest w istocie zbiorczą nazwą dla rozmaitych wypłat dokonywanych przez pracodawcę na rzecz pracownika. Obejmuje różne składniki, których wynagrodzeniowy charakter tylko niekiedy przesądza ustawodawca, jak np. w odniesieniu do wynagrodzenia zasadniczego (np. art. 77³ § 3 pkt 1 k.p.), czy też nagrody z zakładowego funduszu nagród, dodatkowego wynagrodzenia rocznego, należności przysługujących z tytułu udziału w zysku lub nadwyżce bilansowej (art. 87 § 5 k.p.). Kwalifikacji poszczególnych wypłat na rzecz pracownika, jako posiadających charakter wynagrodzenia za pracę lub pozbawionych takiego charakteru dokonuje abstrakcyjnie doktryna,

a w konkretnych sprawach - sądy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zarysowała się tendencja do szerokiego rozumienia przedmiotu ochrony w przepisach Rozdziału II Działu trzeciego Kodeksu pracy. Chodzi przy tym nie tyle o rozszerzanie pojęcia wynagrodzenia za pracę, a o traktowanie na tym gruncie niektórych świadczeń, jak wynagrodzenia za pracę. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w odniesieniu do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, odpraw: emerytalnej i z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn nietyczących pracowników, czy nagrody jubileuszowej, jeżeli nie ma ona charakteru premii (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 czerwca 1980 r., I PR 43/80, OSNCP 1980 nr 12, poz. 248; z dnia 14 listopada 1996 r., I PKN 3/96, OSNAPiUS 1997 nr 11, poz. 193; z dnia 17 lutego 2004 r., I PK 217/03, OSNP 2004 nr 24, poz. 419, czy z dnia 17 lutego 2005 r., II PK 235/04, OSNP 2005 nr 18, poz. 286). W oparciu o motywy tych orzeczeń można wyprowadzić wniosek, iż niektóre należności ze stosunku pracy, choć w ujęciu ścisłym nie mają charakteru wynagrodzenia za pracę, powinny być chronione jak wynagrodzenie, ponieważ z woli ustawodawcy spełniają podobne mu funkcje.

Odnosząc powyższe poglądy i rozważania do przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, do ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy należnego powódce od pozwanego pracodawcy w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, będą miały zastosowanie przepisy dotyczące ochrony wynagrodzenia za pracę. Oznacza to, że zgodnie z art. 87¹ pkt 1 kp pozwany pracodawca mógł potrącić i przekazać z naliczonego ekwiwalentu kwotę przekraczającą wysokość minimalnego wynagrodzenia netto, która w dacie potrącenia wynosiła 1355,69 zł. Pozwany naliczył ekwiwalent w wysokości 1.409,82 zł za 26 dni urlopu, zatem potrąceniu podlegała tylko kwota 54,13 zł. Z kolei należny powódce ekwiwalent za 27 dni urlopu wynosił 1.723,43 zł. Oznacza to, że wolna od potrąceń kwota stanowiąca równowartość minimalnego wynagrodzenia powinna zostać powiększona o różnicę pomiędzy ekwiwalentem należnym, a wyliczonym przez pozwanego, tj. o kwotę 313,61 zł. Łącznie świadczenie na rzecz powódki z tytułu ekwiwalentu (po odliczeniu kwoty dopuszczalnego potrącenia) stanowi kwotę 1.669,30 zł. Pozwany dokonał przekazania kwoty ekwiwalentu na rzecz komornika w dniu 31 marca 2016 roku. Przed dokonaniem tej czynności nie upewnił się, czy powódka otrzymała świadczenie z ZUS, ewentualnie kiedy i w jakiej wysokości.

Mając na uwadze powyższe przepisy i rozważania Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 1.669,30 zł, o czym orzekł w punkcie 2 wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo oddalił, jako nieuzasadnione.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U.2014.1025 j.t. ze zm.) w zw. z art. 98 kpc Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 84,00 złote tytułem opłaty od pozwu.